

Arrest

nr. 62 101 van 24 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Ibadan (Oyo State). U bent een etnische Yoruba en een moslim. U woonde met uw ouders in de Oremeji buurt in Ibadan en verdiende geld als voetballer bij verschillende clubs. Uw vader werkte als bus- en taxichauffeur vanuit een standplaats langs Bodija straat. In juni 2009 werd uw vader door de nieuwe voorzitter van de National Union of Road Transport Workers (NURTW), Al Hadji Salakok Eleweomo, benoemd tot lokaal afdelingshoofd van de NURTW en werd hij verantwoordelijk voor de geldelijke bijdrage aan de Unie van de chauffeurs die onder de afdeling vallen. Eind 2009 werd de voorganger van Eleweomo, Al Hadji Akinsula Tokyo, vrijgelaten uit de gevangenis en begon hij de strijd met Eleweomo om het voorzitterschap van de Unie. De bende van Tokyo begon de standplaatsen aan te vallen en de bijhorende posten van afdelingshoofd in te nemen. Op 25 juli 2010 kwam u 's nachts thuis van

een voetbalmatch en vertelde uw vader dat de bende van Tokyo de garage had aangevallen en hij was kunnen ontsnappen. U was echter moe en wilde eerst slapen vooraleer het hierover te hebben. De volgende ochtend had uw vader het huis verlaten. Op 27 juli 2010 kwamen er 's avonds een viertal mannen naar uw huis en vroegen naar uw vader, waarop u antwoordde dat hij sinds twee dagen verdwenen was. Ze begonnen u te slaan en te schieten waarbij uw moeder gewond raakte en uw zus gedood werd. Nadat de mannen het huis hadden verlaten werd uw moeder naar het ziekenhuis gebracht en bleef u in het huis. Op 29 juli 2010 ontdekte u een affiche op het huis waarop stond dat men u zou doden indien uw vader zichzelf en zijn standplaats niet overgaf. U besloot het huis te verlaten en u reisde naar Ijebu-Ode (Ogun state). De volgende dag verliet u uw hotel om een wandeling te maken, toen u werd aangevallen door twee mannen die u sloegen met messen. Een onbekende man kwam u ter hulp en nam u mee naar zijn huis. Toen u vertelde wat er met u gebeurd was in Ibadan besloot hij dat het beter voor u was om Nigeria te verlaten. Op 12 augustus 2010 reisde u per vliegtuig in het gezelschap van de man naar België, waar u op 13 augustus 2010 aankwam. U vroeg dezelfde dag te Brussel asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van de crisis die er heerst tussen de beide NURTW facties en de problemen die u en uw familie daarbij kenden met de aanhangers van Al Hadji Tokyo (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 18 februari 2011, hierna CGVS, pp. 5-6). Volgende bedenkingen kunnen evenwel bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal worden gemaakt.

Wat betreft de de door u aangehaalde persoonlijke vervolging door de aanhangers van Al Hadji Tokyo kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

U verklaarde dat uw vader u op 25 juli 2009 vertelde dat hij die dag aangevallen was door de bende van Tokyo (CGVS, p. 5 en p. 7). Het komt evenwel niet doorleefd over dat u het de avond van 25 juli 2009 eerst met uw familie had over uw voetbalwedstrijd en u daarna weigerde naar uw vaders zijn verhaal over de aanval op zijn garage te luisteren omdat u moe was van het voetballen (CGVS, p. 2). Immers, gezien het hier ging over een uitermate ingrijpende gebeurtenis die het hele gezin trof zou men verwachten dat dit eerst aan bod zou komen en u dit niet zomaar zou negeren. Het is verder uiterst bevreemdend dat uw vader nadien het huis ontvluchtte zonder dat u, uw moeder of uw zus hier weet van hadden aangezien jullie allen aanwezig waren en op de hoogte waren van de aanval (CGVS, p. 2 en p. 7). In dit verband is het opmerkelijk dat u stelde dat jullie aanvankelijk dachten dat hij naar het werk gegaan was, aangezien hij de vorige nacht duidelijk had aangegeven dat hij daar was aangevallen en was kunnen ontsnappen aan de aanhangers van Tokyo (CGVS, p. 2 en p. 7). Men zou dan ook niet verwachten dat hij in die omstandigheden naar zijn werk zou terugkeren.

Daarbij kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt betreffende de reden voor uw vaders vervolging. Zo stelde u dat de handlangers van Tokyo uit waren op de standplaats van uw vader, en zijn positie wilden overnemen (CGVS, p. 9). Aangezien uw vader voor de bende was gevlucht (CGVS, p. 5) kan men stellen dat zij in dit geval hun doel bereikt hadden. Het is bijgevolg moeilijk te bevatten wat ze nog wilden bereiken met de verdere vervolging en doding van uw vader (CGVS, p. 8). U verklaarde dat de handlangers van Tokyo vervolgens u wilden doden om op die manier uw vader te kwetsen (CGVS, p. 9). Indien ze u werkelijk wilden doden is het echter niet aannemelijk dat ze dit eerst zouden aankondigen door een affiche te hangen op uw eigen huis, te meer daar u zich toen in het huis bevond en ze dus de kans hadden u op dat moment te doden (CGVS, p. 5), indien dit werkelijk hun intentie was.

Verder dient te worden opgemerkt dat u vage en tegenstrijdige verklaringen gaf met betrekking tot de problemen uitgaande van Tokyo in Ibadan vóór de aanval op uw vader. U zei dat u over deze problemen hoorde via mensen uit de regio, bijvoorbeeld van uw medepassagiers op de bus, maar u gaf tegenstrijdige verklaringen over wat u daarbij precies vernam. Zo zei u aanvankelijk dat u wist dat Tokyo was vrijgelaten omdat u hoorde over de dodelijke aanvallen op de standplaatsen. Nadien zei u evenwel dat u eerst vernam dat Tokyo was vrijgelaten en iedereen toen verwachtte dat er problemen zouden komen, waaruit kan worden afgeleid dat er nog geen concrete aanvallen plaatsvonden (CGVS, p. 6). Verder kon u niet zeggen wanneer precies de aanvallen begonnen en welke standplaatsen daarbij werden getroffen (CGVS, pp. 6-7). Gezien de aanvallen in uw eigen stad plaatsvonden en deze gebeurtenissen uw vader, één van de afdelingshoofden, rechtstreeks aanbelangde is het merkwaardig dat u hier niet beter van op de hoogte was en dit bovendien nooit ter sprake is gekomen binnen het gezin (CGVS, pp. 6-7), vermits u permanent bij uw ouders inwoonde (CGVS, p. 2).

Tenslotte zijn u ook uw verklaringen met betrekking tot de aanval van 27 juli 2009 en de nasleep ervan niet erg overtuigend. Zo verklaart u op het Commissariaat-generaal dat u hard geslagen werd (CGVS, p. 5) en ook in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal vermeldde u dat u zwaar geslagen werd (Zie vragenlijst Commissariaat-generaal ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 13 augustus 2010, p. 2, punt 3.5). Het is in dit verband merkwaardig dat wanneer er u nadien wordt gevraagd of u gewond was en voor verzorging naar het ziekenhuis moest, u verklaarde dat u enkel mentaal gekwetst was (CGVS, p. 9). Indien deze ingrijpende vervolgingsfeiten, waarbij uw zus gedood en uw moeder levensbedreigend gewond werd, zich werkelijk zouden hebben afgespeeld is het verder onbegrijpelijk dat u niet eerder het huis verliet om u in veiligheid te brengen en aan de toekomstige vervolgingen te ontkomen (CGVS, p. 5). Bovendien is het bevreemdend dat u niet weet wat er gedurende die twee dagen met het lichaam van uw zus is gebeurd, dat u uw moeder niet ging bezoeken en dat u niet met de politie praatte toen deze langskwam. U verantwoordde dit door te stellen dat u in shock was (CGVS, p. 5 en p. 8). Het is echter weinig aannemelijk dat u gedurende twee dagen totaal niets zou hebben ondernomen en dan plots de beslissing zou hebben genomen het huis te verlaten en zonder hulp naar Ijebu-Ode reisde om daar te gaan verblijven (CGVS, p. 5 en p. 8).

Met betrekking tot uw uiteindelijke vertrek uit Nigeria verklaarde u dat u de tweede dag van uw verblijf in Ijebu-Ode opnieuw door twee onbekende mannen van de NURTW werd aangevallen, waarbij u gered werd door een onbekende man die besloot u naar België te brengen (CGVS, pp. 8-9). Vooreerst haalde u onvoldoende elementen aan die er op wijzen dat deze personen ook handlangers waren van Tokyo. Immers uw aanvallers hebben zich nooit geïdentificeerd, noch de reden gegeven waarom ze u aanvielen. U baseerde zich hiervoor louter op een uitspraak van uw belager, namelijk dat ze u 'nu zouden vangen' (CGVS, p. 9), wat echter niet aantoonde dat het daadwerkelijk mannen van de door Tokyo geleide NURTW factie betrof. Verder komt het totaal niet doorleefd over dat u de naam niet kent van uw helper (CGVS, p. 5), die u nochtans heeft gered van uw aanvallers in Ijebu-Ode, bij wie u vervolgens meer dan een week verbleef en die geheel belangeloos uw reis naar België regelde, betaalde en begeleidde (CGVS, pp. 8-9).

Uit dit alles blijkt dat er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken persoonlijk vervolgd te worden door de aanhangers van Al Hadji Tokyo.

Wat betreft uw vrees voor het algemene geweld in Ibadan dat wordt veroorzaakt door de rivaliserende NURTW facties, kan nog het volgende worden gezegd.

Er dient te worden opgemerkt dat het door u ingeroepen geweld plaatselijk van aard is (CGVS, p. 5) en dat er geen aanwijzingen zijn dat u deze problemen niet zou kunnen vermijden door u elders in het land te vestigen. U verklaarde hieromtrent dat u bij uw familie wil blijven en het geld kost om een appartement te huren (CGVS, p. 9). Dit zijn echter geen afdoende redenen om een intern vluchtalternatief niet te overwegen en beroep te doen op internationale bescherming. Bovendien hebt u getoond dat u als voetballer in Nigeria de kost kan verdienen (CGVS, p. 3) en verklaarde u nooit problemen te hebben gekend met de Nigeriaanse autoriteiten (CGVS, p. 4).

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw geboorteakte (uitgegeven op 05 oktober 2008, te Ibadan) en uw bewijs van afkomst (uitgegeven op 9 februari 2008, te Ibadan) bevatten identiteitsgegevens die hier niet meteen in twijfel worden getrokken. De voorgelegde internetartikels bevatten informatie over de geweldpleging van de NURTW in Ibadan maar vormen geen bewijs voor de door u voorgehouden persoonlijke vervolging. Met betrekking tot uw identiteitsdocumenten kan nog worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat uw geboorteakte in Nigeria was achtergebleven en u nooit een paspoort op uw naam heeft gehad (zie verklaring opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 13 augustus 2010, punt 21). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u in strijd hiermee dat u uw geboorteakte steeds bij zich had maar er op de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar werd gevraagd. Verder zei u op het Commissariaat-generaal dat u wel een paspoort heeft maar dat dit nog in Nigeria ligt (CGVS, p. 4).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM.

Verzoeker poogt in het verzoekschrift de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Volgens verzoeker verklaart de vermoeiende voetbalwedstrijd wel degelijk zijn gebrek aan interesse in de aanval op zijn vader. Op dat ogenblik betrof het immers nog geen ingrijpende gebeurtenis, verzoeker en zijn familie maakten nog dergelijke gebeurtenissen mee.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat zijn belagers hun doel hadden bereikt door het verjagen van zijn vader en dus geen enkele reden hadden om ook hem te belagen. Hij herhaalt na het vertrek van zijn vader zelf het slachtoffers te zijn geworden van agressie. Er werd ook een affiche met dreigende taal op het huis gehangen.

Verzoeker ontkent verder na de aanval waarbij zijn zus om het leven kwam en zijn moeder verwond raakte gedurende twee dagen niets te hebben gedaan.

Naar verzoekers oordeel zijn de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in het licht van de artikelen die hij aanbracht niet afdoende om de waarachtigheid van zijn verklaringen te weerleggen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.2.3. Inzake verzoekers verweer omtrent de motivering omtrent zijn houding op 25 juli 2009 stelt verweerder terecht vast dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat zijn vader, vóór de vermeende problemen rond de garage, geen problemen kende (cgvs, p.7). Ook van andere problemen, van hemzelf en/of zijn familie, maakte verzoeker geen melding tijdens het gehoor. Verzoeker kan dan ook niet volhouden dat de eerste aanval op zijn vader geen ingrijpende gebeurtenis zou zijn geweest omdat verzoeker en zijn familie nog dergelijke gebeurtenissen meemaakten.

Verzoeker voert geen dienstig verweer voor de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat de vermeende belagers van verzoeker hun doel hadden bereikt na het verjagen van zijn vader en er dus geen enkele reden meer was om hem lastig te vallen. Evenmin kan verzoeker op een nuttige wijze verklaren waarom zijn belagers hem eerst zouden verwittigen van hun intentie hem om te brengen.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent omtrent (i) de omstandigheden van de aanval op 27 juli 2009 en verzoekers gedrag tijdens de nasleep (ii) de

voorgehouden aanval op verzoekers persoon tijdens de tweede dag van zijn verblijf in Ijebu-Ode (iii) de frappante onwetendheid van verzoeker inzake de identiteit van de persoon die hem hielp (iv) het plaatselijk karakter van het vermeende geweld en de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief. Dit onderdeel van de motivering wordt door de Raad overgenomen.

De bijgebrachte artikelen vermogen niet te leiden tot een andere oordeelsvorming.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Bijgevolg is het niet mogelijk om in te schatten of er al dan niet een reëel risico op ernstige schade voorhanden is. Het reële risico moet immers in concreto worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, het voorhanden zijn van een internvluchtalternatief mede in acht in genomen, in gebreke.

2.2.5. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS